Tradus şi revizuit de IER (www.ier.ro)

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

HOTĂRÂREA
din 3 martie 2015
În Cauza Sandu Voicu împotriva României
(Cererea nr. 45720/11)
Strasbourg

Hotărârea devine definitivă în condiţiile prevăzute la art. 44 § 2 din Convenţie. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza Sandu Voicu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secţia a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, preşedinte, Luis López Guerra, Ján Šikuta, Dragoljub Popoviæ, Kristina Pardalos, Johannes Silvis, Iulia Antoanella Motoc, judecători, Valeriu Griţco, judecător supleant, şi Stephen Phillips, grefier de secţie,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 10 februarie 2015,

pronunţă prezenta hotărâre, adoptată la aceeaşi dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 45720/11 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Sandu Voicu („reclamantul”), a sesizat Curtea la 21 iulie 2011 în temeiul art. 34 din Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale („Convenţia”).

2. Reclamantul a fost reprezentat de L. Pestriţu, avocat în Bucureşti. Guvernul român („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna C. Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamantul susţine în special că a fost deţinut fără să primească îngrijirile şi asistenţa personală corespunzătoare şi că, din cauza bolilor de care suferea, în special afecţiuni ale coloanei vertebrale şi epilepsie, condiţiile detenţiei sale au constituit un tratament inuman.

4. La 26 iunie 2012, cererea a fost comunicată Guvernului.

ÎN FAPT

I. **Circumstanţele cauzei**

5. Reclamantul s-a născut în 1962 şi locuieşte în Găneasa, judeţul Ilfov.

6. Acesta a fost privat de libertate în perioada 17 mai 2006 – 10 ianuarie 2012, pentru a executa o pedeapsă cu închisoarea aplicată printr-o hotărâre pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti şi confirmată de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie la 19 aprilie 2007.

7. În Penitenciarul Bucureşti-Jilava, în care a petrecut mare parte din detenţie, acesta a împărţit celulele pe care le-a ocupat succesiv cu un număr de persoane cuprins între 13 şi 26. Conform

informaţiilor furnizate de Guvern şi care reies din scrisoarea trimisă de directorul Penitenciarului Bucureşti-Jilva la 10 octombrie 2012, spaţiul de care ar fi dispus fiecare deţinut era cuprins, în cursul acestei perioade, în funcţie de celule ocupate de reclamant, între 1,70 şi 2,30 m².

A. Evoluţia medicală şi absenţa asistenţei personale permanente

8. Reclamantul a fost declarat clinic sănătos de către medici la momentul încarcerării sale, la 17 mai 2006.

9. Începând din 2009, acesta a fost diagnosticat cu mai multe patologii, şi anume epilespsie, hernie de disc lombară operată în 2009, cu recidivă în 2011, polidiscopatie vertebrală cervicală, gonartroză şi diabet. De asemenea, a suferit un accident vascular cerebral în septembrie 2010.

10. Astfel cum reiese din scrisoarea din 10 octombrie 2012 a directorului Penitenciarului Bucureşti-Jilava, având în vedere aceste boli, reclamantul a fost recunoscut, la o dată neprecizată, dar înainte de sfârşitul anului 2010, ca suferind de un handicap de gradul doi.

11. Reclamantul afirmă că, în penitenciar, a avut numeroase crize de epilepsie, în cursul cărora nu îşi putea controla sfincterele şi la finalul cărora nu primea asistenţă din partea nimănui.

12. La 24 decembrie 2010, reclamantului i s-a acordat asistenţă punctuală pentru mutarea bunurilor personale.

13. Astfel cum reiese din raportul Institutului de Medicină Legală din 4 februarie 2011, medicii, preluând recomandarea medicală din 18 ianuarie 2011 a medicului de la Spitalul Clinic de Urgenţă Bagdasar-Arseni, au recomandat să i se acorde reclamantului asistenţă personală permanentă, din cauza invalidităţii sale. Astfel cum reiese din scrisoarea din 10 octombrie 2012 a directorului Penitenciarului Bucureşti-Jilava, aceastei recomandări nu i s-a dat curs.

14. Reclamantul susţine că, având în vedere suferinţele pe care i le-au cauzat bolile sale, condiţiile materiale ale detenţiei sale din Penitenciarul Bucureşti-Jilava au devenit din ce în ce mai dificil de suportat, în special din cauza lipsei îngrijirilor medicale adecvate şi a unei asistenţe personale permanente.

B. Întreruperile executării pedepsei

15. În cursul detenţiei sale, reclamantul a solicitat întreruperea executării pedepsei sale, din motive de sănătate. I-a fost aprobată întreruperea pentru două perioade, şi anume 24 noiembrie 2008–1 iulie 2009 şi 19 mai–26 august 2010, respectiv şase luni în total.

16. După operaţia chirurgicală suferită la coloana vertebrală în 2009, în cursul uneia din perioadele de întrerupere, i s-au recomandat şedinţe de recuperare. Astfel cum reiese din aceeaşi scrisoare din 10 octombrie 2012, nu s-a dat curs acestei recomandări. Medicii au preconizat ulterior o nouă intervenţie chirurgicală asupra coloanei vertebrale.

17. În opinia medicilor care au examinat reclamantul în a doua perioadă de întrerupere a executării pedepsei sale, operaţia recomandată nu a fost realizată din cauza faptului că starea pacientului după prima operaţie nu era suficient de bună. Persoana în cauză a fost aşadar reîncarcerată la 26 august 2010, fără să fi suferit o altă operaţie.

C. Recuperarea medicală

18. Din aceeaşi scrisoare reiese şi faptul că, pe durata detenţiei sale, reclamantul a fost spitalizat de două ori în spitalul Penitenciar Bucureşti-Rahova, pentru a beneficia de şedinţele de recuperare recomandate de medici, şi anume în perioadele 11 ianuarie – 11 februarie şi 25 mai – 7 iunie 2011, adică o lună şi jumătate în total.

19. După ce a fost examinat, la 17 martie 2011, de un medic al Secţiei Clinice Neurochirurgie a Spitalului Universitar de Urgenţă din Bucureşti, reclamantului i s-au recomandat „şedinţe de kineziterapie pentru boala degenerativă a măduvei spinării” de care suferea acesta.

20. Conform scrisorii din 10 octombrie 2012, menţionată anterior, în cursul celei de-a doua perioade de spitalizare în Spitalul Penitenciar Bucureşti-Rahova, s-a stabilit că, având în vedere gravitatea patologiei neuro-psihiatrice a reclamantului, şi anume epilepsia şi accidentul vascular cerebral ale acestuia, era „contraindicat să se continue şedinţele de recuperare, din cauza unui risc de decompensare ireversibilă”.

21. La 19 august, 14 septembrie şi 18 octombrie 2011, reclamantul a refuzat să fie transferat la Spitalul Penitenciar Jilava.

D. Recursurile introduse după ultima întrerupere a executării pedepsei

22. Printr-o hotărâre din 25 noiembrie 2010, Curtea de Apel Bucureşti, ţinând seama de concluziile raportului medico-legal întocmit în cadrul acestei proceduri, conform căruia a doua intervenţie

chirurgicală pe care o necesita starea reclamantului putea fi efectuată prin internare sub pază, a casat hotărârea Tribunalului Bucureşti din 22 iulie 2010, care era în favoarea reclamantului, şi a respins cererea persoanei în cauză de prelungire a celei de-a doua întreruperi a executării pedepsei sale.

23. Totuşi, această intervenţie chirurgicală nu a fost efectuată, în ciuda mai multor spitalizări ale reclamantului începând din ianuarie 2011.

24. Plângerile formulate de acesta pe motiv că, în ciuda hotărârii din 25 noiembrie 2010, nu ar fi primit cu promptitudine îngrijirile medicale adecvate, în special operaţia recomandată, au fost respinse prin hotărârile din 17 martie şi 24 octombrie 2011 ale judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate la Penitenciarul Bucureşti-Jilava.

25. Contestaţia formulată de reclamant împotriva hotărârii din 17 martie 2011 a fost respinsă printr-o hotărâre din 4 mai 2011 a Judecătoriei Bucureşti, pe motiv că persoana în cauză nu ar fi profitat de ocazia de a se opera la coloana vertebrală în prima perioadă de întrerupere a executării pedepsei sale şi că administraţiei penitenciarului nu i se putea reproşa faptul că nu l-a adus periodic la spital.

26. Prin deciziile din 11 aprilie şi 6 decembrie 2011, judecătorul delegat a respins celelalte două cereri formulate de reclamant în vederea obţinerii unei facilitări a regimului de executare a pedepsei sale.

II. **Dreptul şi practica interne şi internaţionale relevante**

27. Dispoziţiile relevante în speţă ale Legii nr. 275/2006 privind executarea pedepselor, precum şi practica judiciară internă relevantă, sunt descrise pe scurt în cauza *Cucu împotriva României* (nr. 22362/06, pct. 56 şi 60, 13 noiembrie 2012).

28. Dreptul intern relevant privind întreruperea executării pedepselor este prezentat în decizia *Matei împotriva României* [(dec.), nr. 26244/10, pct. 27, 20 mai 2014].

29. Celelalte prevederi ale dreptului şi practicii interne relevante în speţă, precum şi concluziile emise de Comitetul European pentru Prevenirea Torturii şi a Pedepselor sau Tratamentelor Inumane ori Degradante (CPT) ulterior mai multor vizite efectuate în penitenciarele din România, inclusiv Penitenciarul Jilava, precum şi observaţiile sale cu caracter general, sunt rezumate în hotărârea *Iacov Stanciu împotriva României* (nr. 35972/05, pct.113-129, 24 iulie 2012).

30. În cele din urmă, extrase dintr-un raport mai recent din 12 iunie 2008, întocmit de o organizaţie neguvernamentală locală în urma unei vizite la Penitenciarul Jilava, au fost reproduse în hotărârea *Remus Tudor împotriva României* (nr.19779/11, pct. 18, 15 aprilie 2014).

ÎN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 3 din Convenţie

31. Potrivit reclamantului, condiţiile detenţiei sale erau contrare art. 3 din Convenţie, formulat după cum urmează:

> „Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

A. Cu privire la admisibilitate

32. Guvernul invocă neepuizarea căilor de atac interne în ceea ce priveşte capătul de cerere formulat de reclamant referitor la calitatea apei şi a hranei furnizate în penitenciar. În această privinţă, precizează că reclamantul nu a ridicat niciodată această problemă nici în faţa administraţiei penitenciarului, nici a judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate şi nici în faţa altor autorităţi judiciare competente.

33. Reclamantul susţine că, atunci când a solicitat întreruperea executării pedepsei sale pe motiv că starea sa de sănătate era incompatibilă cu privarea de libertate, acesta s-a plâns, de asemenea, de toate aspectele necorespunzătoare ale condiţiilor detenţiei sale, cu atât mai insuportabile pentru el, având în vedere că suferea de diverse boli.

34. Curtea subliniază că, spre deosebire de cauzele în care reclamanţii denunţă doar condiţiile materiale ale detenţiei, prezenta cerere priveşte în principal condiţiile materiale de detenţie neadecvate în raport cu bolile reclamantului. Din acest motiv, este necesar să fie examinate, în

ansamblul lor, toate aspectele denunţate de reclamant şi care intră sub incidenţa art. 3 (*V.D. împotriva României*, nr. 7078/02, pct. 86, 16 februarie 2010).

35. În plus, Curtea observă că Guvernul nu a menţionat în ce fel căile de atac pe care le-a evocat ar fi putut remedia deficienţele denunţate de reclamant şi care privesc în esenţă condiţiile găzduirii sale în penitenciar în calitate de persoană cu handicap, care suferea de mai multe boli invalidante.

36. În schimb, aceasta observă că reclamantul a epuizat căile de atac ce ar fi putut să remedieze problemele ridicate de el, formulând cereri de întrerupere a executării pedepsei sale şi de prelungire a acestei întreruperi. Considerând că asistenţa medicală oferită în penitenciar a fost insuficientă, acesta a sesizat, de asemenea, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate cu privire la aspectele esenţiale ale cererii formulate ulterior în faţa Curţii (a se vedea, *a contrario*, decizia *Matei*, citată anterior, pct. 37-38).

37. Prin urmare, este necesar să se respingă excepţia ridicată de Guvern.

38. Constatând că cererea nu este în mod vădit nefondată în sensul art. 35 § 3 lit. a) din Convenţie şi că nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate, Curtea o declară admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părţilor

39. Reclamantul menţionează că, atunci când a fost încarcerat în 2006, a fost evaluat medical şi considerat „clinic sănătos” şi că a fost examinat doar o dată şi doar de un medic orelist în cursul unei perioade de aproape doi ani, între 2006 şi 2008. Abia începând din 2008 a devenit pacientul Secţiei Neurochirurgie a Spitalului Bagdasar-Arseni. Acesta adaugă că, începând din 2010, starea sa de sănătate s-a agravat şi mai mult atunci când a fost deţinut în celule de 40 m², ocupate de douăzeci de persoane în medie. Or, în ciuda condiţiilor de detenţie neadecvate pentru starea lui de sănătate, în opinia sa, instanţele naţionale i-au respins recursurile. Reclamantul consideră că din această cauză a fost supus unui tratament inuman contrar art. 3 din Convenţie.

40. Guvernul contestă alegaţiile reclamantului, în special în ceea ce priveşte frecvenţa crizelor sale de epilepsie, şi susţine că autorităţile naţionale i-au acordat asistenţa medicală necesară, respectând cerinţele art. 3 din Convenţie. Precizează că reclamantul a beneficiat de numeroase examene şi tratamente medicale, precum şi de regimul alimentar prescris de medici, că a fost spitalizat periodic şi că i s-a acordat de două ori – pentru o durată de zece luni în total – o întrerupere a pedepsei cu închisoarea pentru motive de sănătate. Acesta îi reproşează persoanei în cauză faptul că nu a profitat de ultima din aceste ocazii pentru a se opera.

41. În plus, Guvernul susţine că, chiar şi după ce a fost reîncarcerat pentru a-şi executa restul de pedeapsă, reclamantul a fost monitorizat constant pe plan medical. Adaugă că, în plus, în calitate de persoană care suferă de un handicap încadrat ca fiind de gradul doi, reclamantului i s-a acordat asistenţa corespunzătoare pentru această categorie de handicap, fiind ajutat la mutarea bunurilor personale. Precizează că nu exista obligaţia de a oferi asistenţă personală permanentă persoanelor cu handicap de acest grad. În cele din urmă, conform Guvernului, reclamantul nu a contestat concluziile raportului comisiei de evaluare a handicapului său.

2. Motivarea Curţii

42. Curtea reaminteşte că art. 3 din Convenţie interzice în termeni absoluţi tortura şi pedepsele sau tratamentele inumane ori degradate, indiferent de circumstanţe şi acţiunile victimei. Aceasta reaminteşte, de asemenea, că, deşi măsurile privative de libertate sunt însoţite, de regulă, de suferinţe şi umilinţe, totuşi nu se poate considera că o privare de libertate ridică în sine o problemă în temeiul art. 3 din Convenţie. De asemenea, această dispoziţie nu poate fi interpretată ca stabilind o obligaţie generală de a elibera un deţinut din motive de sănătate sau de a îl interna într-un spital civil pentru a-i permite obţinerea unui anumit tip de tratament medical [*Kud³a împotriva Poloniei,* (MC), nr. 30210/96, pct. 93, CEDO 2000-XI].

43. Astfel, art. 3 din Convenţie impune statului să se asigure că orice persoană privată de libertate este deţinută în condiţii compatibile cu respectarea demnităţii umane, că modalităţile de executare a măsurii privative de libertate nu supun persoana în cauză unei suferinţe sau unei încercări de o intensitate care depăşeşte nivelul inevitabil de suferinţă inerent detenţiei şi că, ţinând seama de cerinţele practice ale detenţiei, sănătatea şi confortul persoanei private de libertate sunt asigurate în mod corespunzător, în special prin acordarea îngrijirilor medicale necesare [*Kud³a,* citată anterior, pct. 94, şi *Gagiu împootriva României*, nr. 63258/00, pct. 55-64 şi 75, 24 februarie 2009].

44. În speţă, Curtea observă că, la aproape doi ani de la încarcerarea sa, pentru executarea unei pedepse cu închisoarea de şapte ani, reclamantul a fost diagnosticat ca suferind de o serie de boli, printre care epilepsie, hernie de disc lombară operată în 2009, cu recidivă în 2011, polidiscopatie

vertebrală cervicală, gonartroză şi diabet, şi că, în plus, acesta a suferit un accident vascular cerebral în septembrie 2010.

45. Deşi este adevărat că aceste boli au fost diagnosticate abia după doi ani de la privarea acestuia de libertate, este la fel de adevărat că nu i s-a prezentat Curţii nicio expertiză medicală care să concluzioneze existenţa unei legături de cauzalitate între alterarea stării de sănătate a reclamantului şi condiţiile detenţiei sale sau un tratament medical. Prin urmare, ţinând seama de elementele de fapt din dosarul medical al reclamantului, Curtea nu poate nici să concluzioneze că handicapul acestuia a rezultat din plasarea lui în detenţie, nici să considere că autorităţile sunt responsabile în această privinţă (*Flămînzeanu împotriva României*, nr. 56664/08, pct. 84, 12 aprilie 2011). În aceste circumstanţe, Curtea va examina respectarea de către autorităţi a obligaţiei lor pozitive de a garanta monitorizarea şi tratamentul medical prescrise de medici reclamantului, precum şi a condiţiilor de detenţie compatibile cu starea de sănătate a acestuia.

46. Curtea observă că reclamantul, a cărui coloană vertebrală necesita o intervenţie chirurgicală, a solicitat şi a obţinut de două ori, timp de zece luni în total şi, ultima dată, în perioada mai-august 2010, întreruperea executării pedepsei acestuia din motive de sănătate. Ulterior, cererile sale de prelungire a întreruperii şi contestaţiile sale referitoare la insuficienţa îngrijirilor medicale acordate în penitenciar au fost respinse, pe motiv că acesta nu profitase de oportunitatea întreruperii executării pedepsei sale, care îi fusese acordată deja pentru a se opera. Or, Curtea observă că, din dosarul medical al reclamantului, reiese că operaţia nu a putut fi realizată dintr-un motiv care nu este imputabil acestuia, şi anume faptul că nu se recuperase suficient după operaţia precedentă. Prin urmare, aceasta apreciază că era vorba despre o imposibilitate obiectivă de a realiza această intervenţie chirurgicală în cursul ultimei perioade de întrerupere a pedepsei acestuia.

47. Curtea constată, de altfel, că din documentele prezentate de Guvern reiese că reclamantul a fost spitalizat pentru a primi îngrijirile recomandate de medici – în special îngrijiri medicale pentru recuperare după operaţia chirurgicală suferită de acesta la coloana vertebrală – abia în anul 2011, deşi prima intervenţie chirurgicală pe coloana vertebrală a avut loc în 2009 şi ar fi putut fi urmată de şedinţe de recuperare.

48. În plus, tot din dosar reiese că, din cauza invalidităţii sale, medicii i-au prescris asistenţă personală permanentă, dar că acesta a primit doar un ajutor punctual pentru mutarea bunurilor personale. Curtea nu se poate mulţumi cu explicaţiile oferite de Guvern în această privinţă (supra, pct. 41). Aceasta apreciază că autorităţile responsabile ale penitenciarului ar fi trebuit să reacţioneze prompt pentru a alina dizabilităţile fizice ale reclamantului, respectând recomandările medicilor şi asigurându-i o asistenţă adecvată stării sale de sănătate.

49. În plus, Curtea observă că suferinţele reclamantului cauzate de patologia lui nu puteau fi decât agravate de condiţiile detenţiei în celulele Penitenciarului Jilava, pe care le împărţea cu aproximativ douăzeci de persoane şi în care fiecare deţinut dispunea de un spaţiu cuprins între 1,70 şi 2,30 m², conform informaţiilor furnizate de Guvern (supra, pct. 7).

50. Curtea apreciază că aceste condiţii, considerate neadecvate pentru orice persoană privată de libertate, erau cu atât mai necorespunzătoare pentru o persoană bolnavă, precum reclamantul (*Parascineti împotriva României*, nr. 32060/05, pct. 53, 13 martie 2012).

51. În plus, Curtea consideră că detenţia acestuia în celule obişnuite şi nu într-o infirmerie sau într-o cameră adaptată stării sale de sănătate a putut, practic, să îl pună pe reclamant într-o situaţie de dependenţă şi inferioritate în raport cu ceilalţi deţinuţi care erau sănătoşi şi că a adus atingere demnităţii sale şi a constituit o încercare grea, fiind sursa unor angoase şi suferinţe care le depăşesc pe cele implicate de orice privare de libertate (*Kaprykowski împotriva Poloniei*, nr. 23052/05, pct. 71-76, 3 februarie 2009, şi *Vincent împotriva Franţei*, nr. 6253/03, pct. 100-103, 24 octombrie 2006).

52. Având în vedere situaţia specială a reclamantului, Curtea consideră că acesta nu a beneficiat de condiţii materiale de detenţie adaptate handicapului său. Prin urmare, în speţă, a fost încălcat art. 3 din Convenţie.

II. **Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenţie**

53. În temeiul art. 41 din Convenţie,

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenţiei sau a Protocoalelor sale şi dacă dreptul intern al înaltei părţi contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecinţelor acestei încălcări, Curtea acordă părţii lezate, dacă este cazul, o reparaţie echitabilă.”

A. Prejudiciu

54. Reclamantul solicită 100 000 de euro (EUR) cu titlu de despăgubire pentru prejudiciile material şi moral.

55. Guvernul precizează că, în ceea ce priveşte prejudiciul material, reclamantul nu şi-a susţinut cererea de acordare a unei reparaţii echitabile şi că, în privinţa prejudiciului moral, cererea sa este excesivă.

56. Curtea constată că reclamantul nu a exprimat în cifre prejudiciul material pretins şi nici nu l-a probat. În schimb, aceasta consideră că reclamantul a suferit un prejudiciu moral cert din cauza faptului că a fost supus unor tratamente contrare art. 3 din Convenţie în cursul detenţiei sale, prejudiciu care nu poate fi reparat prin simpla constatare a unei încălcări. În consecinţă, pronunţându-se în echitate, aceasta apreciază că este necesar să îi acorde persoanei în cauză suma de 10 000 EUR cu acest titlu.

B. Cheltuieli de judecată

57. Fără să prezinte documente justificative sau să exprime în cifre valoarea pretenţiilor sale, reclamantul solicită, de asemenea, rambursarea cheltuielilor de judecată pe care pretinde că le-a efectuat în faţa instanţelor interne şi a Curţii.

58. Guvernul arată că respectivele cheltuieli de judecată nu au fost justificate.

59. Conform jurisprudenţei Curţii, un reclamant nu poate obţine rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabileşte caracterul real, necesar şi rezonabil al acestora [*Iatridis împotriva Greciei* (reparaţie echitabilă) (MC), nr. 31107/96, pct. 54, CEDO 2000-XI]. În speţă, ţinând seama de jurisprudenţa sa şi având în vedere absenţa documentelor justificative, Curtea respinge cererea.

C. Dobânzi moratorii

60. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilităţii de împrumut marginal practicată de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

Pentru aceste motive**,**
CURTEA**,**
în unanimitate,

1. declară cererea admisibilă;
2. hotărăşte că a fost încălcat art. 3 din Convenţie;
3. hotărăşte
   a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din Convenţie, suma de 10 000 EUR (zece mii de euro), care trebuie convertită în moneda statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plăţii, pentru prejudiciul moral, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;
   b) că, de la expirarea termenului menţionat şi până la efectuarea plăţii, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilităţii de împrumut marginal practicată de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade şi majorată cu trei puncte procentuale;
4. respinge cererea de acordare a unei reparaţii echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 3 martie 2015, în temeiul art. 77 § 2 şi 3 din Regulament.

PREŞEDINTE,
JOSEP CASADEVALL

Grefier,
Stephen Phillips